

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 4472/07
31.01.2008. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: mr Jadranka Injac, predsednika veća, Zoje Popović i Jelene Ivanović, članova veća, sa savetnikom suda Ljiljanom Petrović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA, koga zastupa AB, advokat, protiv rešenja tužene Nacionalne službe za zapošljavanje Republike Srbije broj 0031-10412-721/2005 od 10.04.2007. godine, u predmetu novčane naknade, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 31.01.2008. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena na rešenje Filijale Novi Sad, broj I 104-5224/05-0430 od 29.09.2005. godine, a kojim je odbijen zahtev tužioca za priznavanje prava na novčanu naknadu za vreme nezaposlenosti kao neosnovan.

U podnetoj tužbi tužilac osporava zakonitost rešenja tuženog organa navodeći da su i prvostepeno i drugostepeno rešenje nezakonita, jer su doneta na osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, što je uz pogrešno izvedene zaključke dovelo do pogrešne primene materijalnog prava. Ističe da su oba upravna organa pogrešno utvrdili da tužilac na dan prestanka radnog odnosa ima preko 40 godina staža osiguranja, te da je ispunio uslov za sticanje prava na penziju, pa se kao takav u smislu Zakona o zapošljavanju i osiguranju za slučaj nezaposlenosti ne može smatrati nezaposlenim licem. Navodi da je Republički Fond za penzijsko i invalidsko osiguranje Republike Srbije jedini ovlašćen i nadležan da odlučuje o ispunjenosti uslova za sticanje prava na penziju, kao i da je taj organ svojim pravnosnažnim rešenjem br. 32-181.10-14047 od 03.02.2006. godine, odbio zahtev tužioca da mu se prizna pravo na starosnu penziju uz utvrđenje da ukupan penzijski staž tužioca iznosi 37 godina 00 meseci i 17 dana. Predložio je da sud tužbu uvaži i osporeno rešenje poništi.

U odgovoru na tužbu, tuženi organ je ostao pri razlozima datim u obrazloženju osporenog rešenja i predložio da sud tužbu odbije.

Nakon ocene navoda tužbe, odgovora na tužbu i spisa ove upravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao da je tužba neosnovana.

Iz obrazloženja osporenog rešenja i spisa predmeta proizlazi da je zahtev za priznavanje prava na novčanu naknadu tužilac podneo 30.08.2005. godine, kada se prijavio na evidenciju nezaposlenih lica po prestanku radnog odnosa u "BB" dana 29.08.2005. godine, na osnovu rešenja broj 2528 od 29.08.2005. godine. Prema prepisu radne knjižice registarski broj 5263 izdate 24.08.1959. godine u Vrbasu, na dan prestanka radnog odnosa, tužilac je imao 40 godina staža osiguranja i 62 godine života, s obzirom da je rođen 25.07.1943. godine. Prema potvrdi poslodavca od 11.11.2005. godine, za tužioca su uplaćeni doprinosi zaključno sa 31.01.2002. godine. Prema podacima o penzijskom stažu Republičkog fonda za penzijsko i invalidsko osiguranje zaposlenih Pokrajinski fond za penzijsko i invalidsko osiguranje zaposlenih - Filijala __, broj 32-03/4-4020/2005, tužilac je zaključno sa 2001. godinom imao 36 godina, 8 meseci i 20 dana staža osiguranja. U napomeni na pregledu je naznačeno da osiguranik nema uslove za ostvarivanje prava na starosnu penziju jer "BB" nije izmirila doprinose za PIO od 2002. godine do 29.08.2005. godine.

Odredbom člana 19. tačka 3. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službeni glasnik RS", br. 34/03) propisano je da osiguranik stiče pravo na starosnu penziju kada navršši 40 (muškarac), odnosno 35 (žena) staža osiguranja i najmanje 53 godine života. Odredbom člana 94. tačka 8. Zakona o zapošljavanju i osiguranju za slučaj nezaposlenosti ("Službeni glasnik RS", br. 71/2003 i 84/2004) propisano je da evidencija o nezaposlenom prestaje da se vodi ako ispuni uslove za sticanje prava na penziju, u skladu sa zakonom.

Odredbom člana 104. stav 1. tačka 1. i 2. istog Zakona propisano je da se obaveznim osiguranjem obezbeđuju prava za slučaj nezaposlenosti i to: 1. novčana naknada, zdravstveno osiguranje i penzijsko i invalidsko osiguranje. Prema stavu 2. obavezno osiguranje u smislu tog Zakona je obavezno učešće zaposlenog, poslodavca i lica koje samostalno obavlja delatnosti u obezbeđenju sredstva za ostvarivanje prava po osnovu nezaposlenosti.

Imajući u vidu navedeno, kao i činjenicu da je tužilac na dan podnošenja zahteva za priznavanje prava na novčanu naknadu imao 62 godine života, s obzirom da je rođen 25.07.1943. godine i više od 40 godina staža u kojem je bio obavezno osigurano lice po propisima o penzijskom i invalidskom osiguranju po osnovu radnog odnosa, čime je ispunio uslov za ostvarivanje prava na penziju iz člana 19. tačka 3. Zakona o penzijskom i

invalidskom osiguranju, po oceni ovog suda pravilno je nalaženje tuženog da je pravilno postupio prvostepeni organ kada je odbio zahtev tužioca za priznavanje prava na novčanu naknadu za vreme nezaposlenosti, kao neosnovan.

Sud je cenio i navode tužbe koji su isticani i u žalbi, a koje je tuženi organ pravilno ocenio i za iste dao dovoljne činjenične i pravne razloge koje u svemu prihvata i ovaj sud.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije je, primenom odredbe člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96), odlučio kao u dispozitivu presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 31.01.2008. godine, U. 4472/07

Zapisničar, Predsednik veća - sudija

Ljiljana Petrović, s.r. mr Jadranka Injac, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

MS